

СТАНОВИЩЕ

От проф. ДН (изкуствознание) Вера Найденова Найденова (проф. направление 8.4.) по конкурса за академичната длъжност професор по АКТЬОРСТВО ЗА ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР, с кандидат доц. д-р Пенко Стефанов Господинов (проф. направление 8.4.), обявен от НАТФИЗ „Кр.Сарафов” в ДВ бр.109, от 21 XII, 2021 г.

Доцент д-р Пенко Стефанов Господинов е единствен кандидат по конкурса. Той е възпитаник на двама от най-добрите преподаватели по актьорско майсторство в НАТФИЗ – проф. Димитрина Гюрова и чл. кор. Пламен Марков. Професионалният му път започва през 1996 г., от театъра в Плевен, минава през редица театри в страната; от 2006 г. се включва в колектива на Малък градски театър „Зад канала”, но гастролира и в редица други театри. От 2009 г. е преподавател по дисциплината „Актьорство за драматичен театър” във факултет „Сценични изкуства” и по „Основи на актьорството” във факултет „Екранни изкуства” на НАТФИЗ.

От 2010 г. Господинов работи на основен трудов договор към НАТФИЗ. През 2015 г. придобива образователната и научна степен „доктор”. От 2016 е доцент и ръководител на клас по „Актьорско майсторство за драматичен театър”; от 2021 г. – Декан на факултета по сценични изкуства.

Съзнателно изредих тези факти, защото те са взаимосвързани елементи от една творческа, педагогическа и научна биография, чиято перспектива извежда конкурса към положителен изход. Навлизайки в съдържанието на тези факти, ще започна с онова, което считам за най-важно: наличието на двете основни за преподавателската дейност в областта на изкуството начала: творческо-практическото и научно-теоретичното. Тук се сещам за една мисъл на големия културолог-семиотик Юрий Лотман (цитирам по памет): теорията е важна при изучаването на театъра, но не забравяйте и стария принцип на майстора – учител: „Гледай и прави като мен”. Не зная кое преобладава при репетиционната работа на Господинов – теоретичното обяснение или „показването”, но в случая имам предвид най-вече това, че той може да покаже на възпитаниците си като пример, ако не всички, то поне част от приблизително 60-те роли, изиграни в театъра, сред които не малко са главните, „знаковите” – от Княз Мишкин, Трепльов, Д-р Астров до... Яго. Разбира се, видени могат да бъдат актуално осъществяваните сега, но и записаните на видео. По-лесно е запознаването с ролите, изиграни в киното и в телевизионните сериали.

Плодотворно е и другото двуначалие в творческо-педагогическата биография на Господинов. Макар и преподаваната от него дисциплина да е по-пряко обвързана с театъра, актьорската професия в случая се преподава обвързано, а не разделено от киното. Отбелязвам това като позитивен момент, тъй като, известно е, че в своята практика актьорите най-често свободно преминават от едното

към другото. А и защото така, а не при сепарираното и самостоятелното изучаване на „актьорството в театъра” и „актьорството в киното”(нещо, което по-рядко се случва), по-добре се усвоява общото и различното между тях. Разбира се, за да се осъществява това двуединство, е необходимо преподавателят да има опит и теоретични познания и за едното, и за другото изкуство, както това е при доц. д-р Пенко Господинов. Тук като изключително положителен ще отбележа фактът, че той е осъществил дисертация с подобна проблематика, а именно:”Съвременните актьорски изразни средства на сцена и пред камера – прилики, разлики и взаимни влияния”. И специално ще подчертая някои от особеностите в неговите екранни изпълнения, които по мое убеждение имат значение и за театралната му практика.

Двете, според мен най-значими роли на Господинов в киното – на Капитан Йонков във филма „Вонене кореспондент” и на театралния режисьор Злати Братовев в „На другия бряг” (и двата филма са с режисьор Костадин Бонев). И двете роли потвърждават разбирането на Господинов, че в киното актьорът повече „живее” отколкото „играе”, че камерата по-непосредствено включва в образа натуралната психофизика на изпълнителя, че ефектът на превъплъщението е по-малък. Или, както се изразява една световноизвестна актриса, „В киното се срещаш със себе си, но с различни маски”. Действително, „маските” при сценичните образи за по-осезаеми от екранните, но ще подчертая като положителен факт и това, че Пенко Господинов е по-умерен, по-дисциплиниран в

средствата си и при тях. Дори при отрицателните роли, сред които и тази на Яго от „Отело”. Това заслужава адмирация, особено на фона на нахлулата през последните години и на българската театрална сцена, и на българския екран креслива комедийно-скечова бравурност.

Забележимо обаче е и друго - че спектаклите, които той осъществява със студентите, са с богата и вътрешно разнообразна стилистика и това дава възможност за изява на индивидите с различни психо-визически дадености и стилистично-жанрова насоченост.

Позволявам си да мисля, че с казаното дотук убедително мотивирах решението си да **гласувам ЗА това доц. д-р Пенко Господинов да заеме академичната длъжност ПРОФЕСОР по актьорство за драматичен театър.**

Подпис: